

# Văn Chương

Nguyễn Tà Cúc

Trong bài viết mới nhất: "THỬ PHÂN TÁCH BÀI PHỎNG VẤN TỰ BẠCH CỦA NHÀ VĂN VÕ PHIẾN" (ghi tác giả là Đặng văn Nhâm) Cô Nguyễn tà Cúc phang ra những dòng sỉ vả Kiều Phong như sau:

*"Chuyện Lê Tất Điều viết dai, viết bần trên báo chợ Sài Gòn Nhỏ hàng mấy tháng nay để "bảo vệ" tuyển tập "VĂN HỌC MIỀN NAM" của Võ Phiến không ngờ đã trở nên một giai thoại đang được GIỚI CẦM BÚT LƯU VONG CÁC NƠI HẢI NGOẠI (KP nhấn mạnh) bàn tán khá sôi nổi. Ngay từ đầu "nhà văn thông minh nhất" và đã có công "cứu nguy văn học miền Nam" (lời ca tụng của Lê Tất Điều) ấy vẫn giữ im lặng, mặc cho Lê Tất Điều, một tay em thân tín, tha hồ bênh vực, BẢO CHỮA LẮNG NHẮNG; đồng thời CHỬI BỎI QUÀNG XIÊN những ai đã phê bình công kích ông. Hiển nhiên chẳng một ai muốn thấy kẻ VÔ CAN, KHÔNG BIẾT GÌ là Lê Tất Điều đóng vai trò ấy, cũng như không ai muốn nghe Lê Tất Điều dùng loại ngôn từ hạ tiện để chửi bới, vu oan giá họa, chụp mũ, bôi bẩn những người bất đồng quan điểm với ông Võ Phiến và đã có LÒNG HẢO TÂM chỉ vạch cho ông Võ Phiến thấy những sai lầm nghiêm trọng trong tuyển tập VHMN. Trong vụ này KHÔNG AI CHẤP NHẤT với Lê Tất Điều, không ai đếm xỉa tới BỌN CHÁU RÌA NỊNH CHỦ, vì thế MỌI PHẢN ỨNG TỪ CÁC NƠI đều nhắm vào ông Võ Phiến..."*

*"...Sau đây là những phân tách bài tự bạch của ông Võ Phiến. Mong rằng độc giả và văn hữu bốn phương được HÀI LÒNG phần nào."*

Đọc bài "phân tách" không biết độc giả và văn hữu bốn phương nghĩ sao, riêng Kiều Phong thì hài lòng "một trăm phần trăm". Nó giải oan cho Kiều mỡ. Kiều mỡ đang lăm le viết thiệp cảm ơn tác giả đây.

Nhưng trước hết, phải xác định rõ danh tánh tác giả thực của bài ấy, để khỏi cảm ơn lộn.

Chỉ cần đọc một đoạn, ta biết liền đây là sáng tác phẩm của cặp Tà Cúc, Viên Linh. Chàng Nhâm may ra được đóng góp tí ti thôi. Ông bà Viên Linh, Tà Cúc có kiểu dốt rất độc đáo, không giống ai. Đặng văn Nhâm dốt cách khác. Chàng Nhâm viết sai lầm, nhắm nhí, nhưng thường không trâng tráo, thối tha. Chàng viết tuy lạng quạng, nhưng câu văn ngắn gọn hơn văn Tà Cúc. Chàng Nhâm không có những câu văn, những từ ngữ rườm rà kiểu như: *"sai lầm về cả những kiến thức căn bản"* *"CÁI giới văn chương hải ngoại"* hoặc: *"Giới văn chương LƯU VONG CÁC NƠI HẢI NGOẠI"*... Viết rườm rà, lủng củng, lằng kằng như vậy là biệt tài của cô Cúc-đã-Tà.

Đặc biệt giữa bài có một đoạn rất tục tĩu, rất bần tiện, *"giới văn chương lưu vong các nơi hải ngoại"* đều biết đấy là sản phẩm độc đáo của cặp Tà Cúc, Viên Linh.

Với bài "Thử phân tách..." cô Cúc đã làm văn chương Kiều Phong trở nên cực kỳ sáng giá. Nó chứng tỏ cho thiên hạ thấy lão Kiều Phong viết cứ trúng phong phóc. Lão vừa viết vừa cười toé toét mà chẩn bệnh, định bệnh rất hay, nhất là cái bệnh dốt ời là dốt của cô ả Cúc-đã-Tà.

Mấy tháng nay, sau khi "phân tách" văn chương cô Cúc, Kiều Phong bắt buộc dĩ phải đưa ra cái kết luận hết sức đau lòng: Cô Trưởng ủy ban Nhà văn Nữ của nước ta đọc chưa thông, viết chưa thạo Việt ngữ! Nghe vậy, nhiều người trách Kiều Phong là quá nặng lời.

Bây giờ các cụ ấy mới trắng mắt ra.

Bây giờ, mới đọc đoạn đầu bài "phân tách" các cụ ấy đã đồng ý với Kiều Phong quá xá: Cô Tà Cúc thật sự không rành tiếng Việt.

Các bài viết của Kiều Phong đề cập đến nhiều chuyện: Lên án cuốn sách dơ dáy của Đặng văn

Nhâm, lên án hành động tham quyền cố vị của Viên Linh dẫn tới tình trạng Văn Bút Việt Nam bị Văn Bút quốc tế khinh bỉ, giễu cợt sự trâng tráo, đạo đức giả và sự dốt nát thâm thúy của cô Cúc, dậy cô những kiến thức căn bản cần có khi muốn đọc thông viết thạo Việt ngữ, giảng văn cho ông Nhâm, cô Cúc với hảo ý kéo ngài Chủ tịch và cô Trưởng Nữ ra khỏi vùng tối tăm đáy vực trí tuệ loài người v.v... Ôi chao, biết bao nhiêu là chuyện, bao nhiêu là vấn đề!... Đọc ngần ấy bài, cô Cúc chỉ thấy: Kiều Phong viết để... "chống đỡ" cho nhà văn Võ Phiến, để "bảo vệ" tuyển tập "VĂN HỌC MIỀN NAM" của Võ Phiến!!!

Đọc văn Trừ Tà không hiểu, thôi thì cứ đổ thừa tại bác Kiều Phong viết cao siêu quá. Nhưng sách Đặng văn Nhâm thấp lắm, đầy những câu văn bản thủ, hạ tiện, ngang tầm kiến thức cô Cúc, cô cũng không hiểu nổi. Đọc gần bảy trăm trang sách chữ rửa miền Nam tự do, cô Cúc vẫn chẳng thấy có chỗ nào sai! Đặng văn Nhâm chữ tướng miền Nam khiếp nhược, hèn hạ, lính miền Nam nghiện thuốc phiện, cô không thấy sai mà những câu văn tao nhã tả bà Bút Trà "vú chảy xệ xuống đến lưng quần", tướng Ngô quang Trưởng thì "mặt sần sùi đầy mụn trứng cá bọc" "linh mục Cao văn Luận nằm mơ tưởng mùi da thịt thơm tho của cô học trò cũ..." v.v... cô Cúc vẫn... nhất định không thấy có chỗ nào sai, vẫn gang họng ra chữ Kiều Phong là "*vu oan giá họa*" cho Chủ tịch Nhâm.

Không hiểu chủ đích của tác giả một cuốn sách, một loạt bài, không hiểu ý nghĩa của một bài dài đã đành... cô Cúc còn không hiểu nghĩa những từ ngữ thật thông thường.

Thí dụ Cô Cúc viết: "*Sở dĩ nhà văn Lê tất Điều thất bại vì đã sử dụng một lối viết hết sức hạ tiện và quan trọng hơn, vì làm cho người đọc càng liên tưởng đến lối viết của nhà văn Võ Phiến trong sáu tập này: CẮT XÉN tài liệu để NGỤY CHỨNG (Võ Phiến với Vũ hoàng Chương- Kiều Phong với Đặng văn Nhâm).*"

Võ Phiến TRÍCH DẪN một bài hồi ký của Thanh Nam ghi lại cuộc tranh luận về thơ giữa Đinh Hùng và Vũ hoàng Chương, Kiều Phong TRÍCH DẪN sách của Đặng văn Nhâm để lên án nội dung cuốn sách... sao cô Cúc lại dùng những từ: "*cắt xén*", "*ngụy chứng*"? Cô không hiểu nghĩa từ "cắt xén", từ "ngụy chứng", hay không hiểu cả hai?

Thí dụ cô Cúc viết: "*(VP) BỎ HẾT những nhà thơ tên tuổi của miền Nam ra khỏi tập viết về "Thơ" (như Cung trầm Tưởng, Tuệ Mai, Trần tuần Kiệt).*"

Trong "Văn học miền Nam- Thơ" Võ Phiến viết về 32 vị: trong đó có những "tên tuổi" như Vũ hoàng Chương, Đinh Hùng, Tô thủy Yên, Bùi Giáng, Nguyên Sa và cả Viên Linh nữa... Sao cô lại kêu rên là "Võ Phiến "BỎ HẾT" những nhà thơ tên tuổi". Cô Cúc không "biết" Vũ hoàng Chương, Đinh Hùng, Nguyên Sa, Viên Linh... là những nhà thơ "tên tuổi"? hay cô thực sự không hiểu nghĩa của từ "BỎ HẾT", nên viết bậy?

Thí dụ cô Cúc viết: "*... một giai thoại đang được GIỚI CẦM BÚT LƯU VONG CÁC NƠI HẢI NGOẠI bàn tán khá sôi nổi*".

Từ "Chơi chữ" cô Cúc hiểu trần xì có một nghĩa, từ "lưu vong" ở đây thì hình như cô chỉ hiểu có NỬA NGHĨA, nên cô thấy không đủ, phải vội vàng thêm "HẢI NGOẠI" (chắc để phân biệt với LƯU VONG... TRONG NƯỚC). Nhưng "lưu vong hải ngoại" vẫn chưa thấy đủ, cô Cúc còn thêm "CÁC NƠI". Thế là từ nay bọn nhàn cư, vô công rồi nghề, lại có thêm một từ dài thòng: "giới cầm bút lưu vong các nơi hải ngoại" đem nhét vào những câu văn dầy đời lủng củng, lằng kằng và cũng dài thòng để... giết thì giờ của thiên hạ. Cô Cúc ơi, nhân loại vẫn còn phải chặt cây làm giấy đấy. Viết lách lòng thòng, lỉnh kỉnh như thế thì làm nhiều cây bị chết oan, tội nghiệp chúng nó.

Thí dụ cô Cúc viết: "*... Lê tất Điều dùng loại ngôn từ hạ tiện để chữ bối, vu oan giá họa, chụp mũ, bôi bẩn...*"

Văn chương Kiều Phong không có "*ngôn từ hạ tiện*". Trái lại Kiều Phong viết lịch sự, tế nhị, quý phái quá đến nỗi lão Lỗ trí Thâm phát sùng lên, tuần nào cũng nhẩn nha sỉ vả là KP quá hiền, viết lách thanh nhã thế thì làm sao mở mắt Viên Linh, Tà Cúc, Văn Nhâm ra được.

Để giúp cô Cúc hiểu rõ thế nào là "ngôn từ hạ tiện" thử liệt kê đây là vài thí dụ: "*Tôi (Đặng văn*

Nhâm) là thằng ăn rau muống còn có cái cọng lòng thông trong lỗ đít" "...Quả đây là một kho thuốc phiện. Mặc sức mà hút. Hút đến mực địt ra khói cũng chưa chắc đã hết nổi" (Văn chương Đặng văn Nhâm- Bí mật HTCTMN), và câu này mới hay "...Tôi đâm hoảng, MẶN MÒ, VÀ Y VỌC THÂN THỂ cố truy lùng cho ra hà tì khuyết tật. Tìm mãi không thấy thiếu, không có tật. Ngược lại NGON LÀNH là đằng khác" (Văn chương Nguyễn tà Cúc - "Thử phân tách..." trang 12). Cô Cúc à, câu văn của cô có "mặn mò, vậy vọc thân thể" rồi lại có "ngon lành" chứa đựng hơi nhiều "ngôn từ hạ tiện" đấy, không những thế nó còn được phụng hạ tiện thường dùng để quảng cáo hàng họ, câu khứa. Cô khoe kiến thức là đã khổ luyện thiên hạ lắm rồi, cô nên phát tâm bồ đề tha cho chúng tôi, không nên lợi dụng chuyện văn chương để khoe các món khác.

Cô Cúc không hiểu nghĩa từ "vu oan giá họa". Đặng văn Nhâm viết sách chửi cả nước, Kiều Phong đánh. Thế không là "vu oan" mà là "hỏi tội". Viên Linh ăn cắp bản thảo tập thơ của Nguyễn chí Thiện, xuất bản kiếm tiền, khi Nguyễn chí Thiện đến Mỹ, không trả ông ta một xu tác quyền, Kiều Phong nêu chuyện đó ra để giải thích cái tâm lý "tham quyền cố vị", cái tính tình gian tham, bần tiện của Viên Linh. Thế không phải là vu oan, mà là "nói lên sự thật".

Đây mới là "vu oan": người chiến binh miền Nam lội suối băng rừng, xả thân nơi chiến địa, ngày đêm bảo vệ quê hương. Thế mà có đứa viết sách kể "bí mật lịch sử" rằng họ là một lũ nghiện, thu dọn chiến trường thì chỉ lo ăn cắp thuốc phiện, lúc chết còn đeo dụng cụ chích choác. Thế mới là vu oan cho các anh hùng tử sĩ, vu oan một cách cực kỳ đê tiện, vô liêm sỉ.

Kiều Phong "chụp mũ"? Chụp mũ ai? Dùng mũ gì? Đặng văn Nhâm viết sách chửi miền Nam là "xác chết chưa chôn", KP không hề chụp mũ Cộng sản cho hắn, vì biết CS gian ác nhưng không ngu, chúng tôi gì kết nạp những con người nhân cách, đầu óc bần thủ siêu đẳng như thế. Cứ để lũ ấy ở phe Quốc gia, để chúng chăm chỉ viết sách chửi rửa miền Nam, nỗ lực phá tan tổ chức Văn Bút... Cộng sản tha hồ hưởng lợi mà không tốn một củ khoai nào!...

Thực ra, để giỡn chơi, Kiều Phong đôi khi cũng có chụp mũ tí ti đấy, nhưng toàn mũ đẹp không hà. Ông Nhâm thì được KP chụp mũ "ngài chủ tịch khả kính" " vị giáo sư uyên bác", cô Cúc thì mũ "Tiết hạnh khả phong", mũ "thông minh, sắc bén" v.v... chụp mũ như thế thì chỉ có mũ nó bị xấu thôi.

o O o

Lâu nay, KP vẫn chưa dám tin cô Cúc đọc bảy trăm trang sách Đặng văn Nhâm mà không hiểu, không thấy chỗ nào sai. Đâu có ai dốt nát, ngu đần đến thế. Bây giờ, thấy cô la lối rằng Kiều Phong "cắt xén tài liệu" để vu oan giá họa cho Đặng văn Nhâm, Kiều mỗ đâm hoang mang: đây là một con người thậm ngu, chí ngu hay ngu... vừa phải thôi nhưng cực kỳ vô liêm sỉ?

Cô Cúc. DÂN TRÍ nào cho phép một con người đã được hưởng sự nuôi dưỡng của miền Nam tự do có thể đọc cuốn sách dơ dáy của ĐVN mà ... không thấy chỗ nào sai?

NỮ TRÍ nào cho phép một phụ nữ Việt Nam đọc "nền văn chương" tả linh mục Cao văn Luận ngồi ngắm nghĩa thân hình nõn nà của học trò, tả bà Bút Trà vú chảy xệ xuống đến lưng quần... mà không cảm thấy xấu hổ, ghê tởm và xót xa cho văn chương, chữ nghĩa Việt Nam bị phung phí vô lại làm nhục? Phải chăng cô Tà Cúc đã học được cái "dân trí, nữ trí" của... Viên Linh? Để giữ ghế Chủ tịch Văn Bút, chuyện vô liêm sỉ cỡ nào chàng Viên cũng dám làm. Được Đặng văn Nhâm thí cho cái ghế Trưởng ủy ban, lời trăng tráo, đê tiện cỡ nào cô Cúc cũng dám viết.

Cô Cúc. Cô đang học đòi làm nhà văn chứ có tính làm nhà... đất, nhà cát gì đâu mà phải tự trang bị cho mình một thứ mặt dạn, mày dầy đến thế!